

סיפורי צדיקים

גליון 467
שנה י' תשפ"א

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר ז"ל

סיפורי חז"ל

ואיש את קדשיו לו יהיו" (ה' - י')

מסופר במדרש מעשה באדם אחד שהיה מוציא מעשרותיו כראוי, והיתה לו שדה אחת שעושה אלף מדות, והיה מפריש ממנה מאה מדות עשירית למעשר, ומן הנותר היה מתפרנס הוא ובניו ובני ביתו כל ימיו. כשהגיע שעת מיתתו, קרא לבנו ואמר לו בני תן דעתך בשדה זו כך וכך מדות היא עושה, כך וכך הייתי מוציא ממנה למעשר, וכל פרנסתי היתה ממנה, וכך גם אתה תנהג כפי שאני נהגתי. לאחר שמת אותו אדם, בשנה ראשונה הוציאה אלף מדות והבן הפריש מאה למעשר כפי שצוהו אביו. בשנה שניה נכנסה בו רוח שטות, ובמקום מאה הוציא רק תשעים למעשר, וגם היא פחתה מאה, וכן בשנה השלישית הוא פחת עשרה, והיא פחתה מאה וכן רביעית וחמישית היה הולך ומפחית, עד שעמדה על מעשרותיה דהיינו שהוציאה רק מאה מדות כמו שיעור המעשר. כשקרובו שמעו דבר זה, לבשו בגדים לבנים ונכנסו אצלו לבקרו ופניהם היו שמחות. אמר להם מדוע אתם שמחים בצרתי? אמרו לו חס ושלום, לא באנו אלא לשמוח עמך כיון שעד עכשיו היית אתה בעל הבית והקב"ה כהן, שהיה לך אלף מדות ונתת מאה. מכאן ואילך נעשית אתה כהן והקב"ה בעל הבית. וזהו שאמר הכתוב "ואיש את קדשיו לו יהיו" כלומר כשאדם אינו מפריש מעשרות כהוגן לא יהיו לו אלא הקדשים כלומר המעשר.

(מדרש תנחומא פר' ראה ובתוס' תענית ט')

פרשת השבוע

השר שיקר במצח נחושה, כאן לא יכול המלך לסלוח לו והשליכו לכלא על מנת להעמידו לדין.

כשהתקרב יום המשפט ציווה מלך להביא את השר לפניו ושאלו: כיצד העיז לשקר בדבר שהמציאות היא כה ברורה? ניצל היהודי את ההודמנות שניתנה לו להבהיר את דבריו ואמר: כל מה שאמרתי הוא האמת לאמיתה, וכך הוא פשרם של דברים.

רגיל אני לרשום בפנקס מיוחד את סכומי הכסף שאני מפריש לצדקה, כאשר נשאלתי מהו ערכו של רכושי? נקבתי בסכום הרשום בפנקס הצדקה, שכן זהו רכושי האמיתי הגנוז באוצרות שמים, ואין לשום אדם אפשרות לקחת את זה ממני, שאר רכושי, המשיך השר היהודי ואמר, אינו רכושי האמיתי, הואיל ואין כל ערובה לכך שישאר בידי, והראיה היא, אדוני המלך יודע היטב מה אירע לרכושי המדומה שבין רגע הוחרם וניטל ממני. מיד ציווה המלך להביא לפניו את פנקס הצדקה של השר אחרי שראה שדבריו נכונים, החזיר לו את רכושו והשיבו אל כנו.

איש אשר יתן לכהן לו (ה' - י')

מסופר: על שר יהודי שכיהן בממשלתו של אחד ממלכי אומות העולם, הוא הצליח מאד בעסקיו והתעשר. הדבר עורר את קנאת שאר השרים והם הלכו והוציאו את דיבתו רעה אל המלך, עלילות שונות ומשונות העלילו עליו חבריו השרים, ובין השאר סיפרו כי יודעים הם נכונה כי את כל עושרו עשה על חשבון קופת אוצר בית המלוכה. בהכירו ביושרו ובהגינותו של השר היהודי, ידע המלך כי אין שחר לשמועות הזדוניות האלו, ולא שעה לדברי הבלע וההשמצה. אולם לאחר שהשרים לא הרפו מן הדרישה לחקור את הענין, לא נותרה למלך ברירה אלא להזמין לחקירה בדבר רכושו הרב.

כאשר התייצב השר היהודי לפני המלך, שאלו המלך מהו השווי המדויק של כל רכושך? בתשובתו נקב השר סכום שהיה עשירית משווים האמיתי של נכסיו, המלך שידע כי סכום זה הוא פחות בהרבה מן הסך האמיתי, כעס עליו מאד וציווה מיד להחרים את כל רכושו. משהובא סך כל הרכוש אל המלך, הוכח בעליל כי

זמני השבת

זמני יציאת השבת
ירושלים: 8:15 ת"א: 8:18 ר"ת: 8:49

פרשת נשא

זמני כניסת השבת
ירושלים: 6:58 ת"א: 7:13

שעה שכל העיירה הייתה שרויה בצער על החתן שנלקח ביד המשרטה, הגיע למקום הרה"ק רבי שניאור זלמן מלאדי 'בעל התניא' וה'שולחן ערוך' ויע"א, לצדיק זה הייתה בשעתו חלק בשידוך זה בין היתום והיתומה, ועתה הוא בא כדי לשמח חתן וכלה ולהיות נוכח בחתונתם, רבי שניאור זלמן מצא את בני העיירה בוכים ונאנחים על מר גורלו של החתן. מבלי לאבד זמן הוא ביקש את הרב המקומי להילוות אליו ולטכס עצה מה לעשות כדי לשחרר את החתן, ולהכניסו לחופה במועד שנקבע.

ראשית כל הם החליטו לגשת למפקד המשטרה, לאחר שצעד זה היה כרוך לאור איומי מפקד המשטרה בסכנת נפשות, התפללו בני העיירה לשלומם והצלחתם שעה שהם היו בדרכם אל תחנת המשטרה, הם נתקבלו על ידי המפקד בפנים זועפות וכל חוותו אמרה שהנה עוד מעט הוא יעצור אותם בהתאם להבטחתו, אולם עיניו של הרב נשוא הפנים שהביטו עליו בקפידה הקפידו את התפרצותו על דל שפתיו, ובמקום לנזוף בהם שאל בקול שקט יותר על רצונם, רבי שניאור זלמן השיב לו כי הם באים בקשר לבחור היהודי שנעצר היום כדי לשרת בצבא, הוא צריך להתחתן היום וחייל טוב הוא ממילא לא יהיה, אנחנו מציעים לך תמורתו כסף בו תוכל להשיג חייל טוב ומאומן. מפקד המשטרה שיחק בקלפים יום קודם לכן והפסיד כסף רב, עתה הוא היה חייב לסלק את חובו שהגיע לסכום לא קטן. אלף רובל תשלמו תמורת שחרור הבחור, פלט באוזני מבקריו, היה זה סכום עצום אשר לא הייתה אפשרות שבני העיירה יוכלו לגייס, אולם רבי שניאור זלמן השיב מיד, בע"ה הכסף יהיה כאן לפני שקיעת החמה, באומרו זאת קם רבי שניאור זלמן ויצא את החדר כשמלוויו המשתאים משתרכים אחריו, בחוץ כאשר התרחקו במקצת פנה הרב המקומי ואמר לרבי שניאור זלמן, ברוך השם שהוא הסכים לך, אך מאיפה יהיה לנו בעיירה ענייה זו סכום כה גדול, ובמשך זמן כה קצר? אנחנו מוכרחים שיהיה לנו, ואכן בעזרת ה' שהוא אבי יתומים יהיה לנו את הסכום הדרוש, השיב הרבי.

הם חזרו לביתו של הרב המקומי, שם עשו רשימות של אנשי העיירה אשר יתבקשו להרים את תרומתם למטרה נעלית זו של פדיון שבויים, רבי שניאור זלמן בחן את השמות ואת הסכומים שהופיעו לידם, אשר ביחד לא הגיעו למאה רובל, והעיר לרב המקומי שהוא שכח לרשום את שמו של גביר העיירה. הרב המקומי הודה במשגה אך אמר כי אין ערך ל'קופקה' שהגביר מוכן לתת, וחבל על הזמן שיבזבו עליו. אין דבר, אמר רבי שניאור זלמן, בכל זאת כדאי להכניס אותו לרשימה, וכאשר הרב המקומי רצה להוסיף את העשיר הקמצן בסוף הרשימה, תבע רבי שניאור זלמן במפגיע לרשום אותו ראשון מיד בתחילת הרשימה. הרב המקומי רשם את שם הגביר בראש הרשימה, והשניים יצאו לדרך לאסוף את הסכום העצום הדרוש לשחרורו של החתן.

דרכי ההשגחה אינן מובנות לנו תמיד

סיפור זה התרחש לפני למעלה ממאתיים שנה. בעיירה קטנה ברוסיה הלבנה חי עשיר שהיה חולה במידת הקמצנות, כל פעם שמישהו בא אליו בבקשת נדבה, אם לכלה ענייה, אם ליהודי קשה יום ואם לפדיון שבויים, היה ניגש לקופת הברזל שלו, מוציא משם קופקה (אגורה) אחת ונותנה לידי המבקש, אולם גם מטבע עלובה זו נשארה תמיד ברשותו של העשיר, אחרי שאיש לא היה מוכן לקחת מעשיר כה גדול סכום כה פעוט, כך חזרה הקופקה תמיד לקופת הברזל והעלתה חלודה מרוב אחסון.

יום אחד הייתה בעיירה תכונה גדולה, עד כי מי שנקלע לשם יכול היה להבין כי משהו יוצא מגדר הרגיל אירע שם, חתונה עמדה להיערך לפנות ערב, חתונה בעיירה קטנה הוא מאורע שכל התושבים נוטלים בו חלק, ומה גם שחתונה זו של יתום ויתומה הייתה, והרי זו מצווה גדולה לסייע בידי יתומים להקים משפחה. כך עסקו יהודי העיירה במצוות הכנסת כלה, כל אחד תרם משהו, מי כלי בית מי שמלה לכלה או חליפה לחתן, ומי בסכום כסף. רק אדם אחד היה מחוץ לתמונה, היה זה העשיר הקמצן, אף אחד גם לא ניגש להתרימו, איש לא רצה למכור לו את המצווה הגדולה הזו תמורת הקופקה שהוא עתיד היה להציע.

והנה בעיצומן של ההכנות, שעות אחדות לפני החופה, זעזעה את העיירה הידיעה המרעישה, החתן נעצר על ידי מפקד המשטרה, בעצם הוא לא נעצר אלא גויס בכוח כטירון בצבא הצאר, עתה עליו יהיה לשרת שנים מספר עד שישוחרר ויוכל להתחתן. באותם הימים ימי הצאר אלכסנדר הראשון, לא שמו השלטונות דגש חזק על ביצוע חוק השרות הצבאי במה שנוגע ליהודים, אמנם היהודים חויבו לספק לצבא מספר מסוים של טירונים מידי שנה, אולם יכלו להשתחרר מחובה זו תמורת תשלום מתאים, הסדר זה היה חוקי ואיש לא ערער עליו עד כה, לא בעיירה זו ולא במקום אחר. אם כן מדוע נתפס דווקא החתן ודווקא ביום חתונתו, פשוט מאוד, מפקד המשטרה בעיירה היה חדש בתפקידו, והוא שנה יהודים בתכלית השנאה, כאשר קיבל פקודה לגייס צעיר יהודי לצבא הצאר, לא היסס מלקחת דווקא את החתן ביום חתונתו, כדי להרגיז בכך את היהודים השנואים עליו.

משבאה אליו משלחת יהודית מיד עם היוודע הידיעה המעציבה על מעצר החתן, גירש מפקד המשטרה את חבריה, באיימו עליהם בגירוש לסיביר אם יעזו לחזור שנית, על הצעתם לשלם סכום כסף כמקובל תמורת שחרורו של החתן, מפקד המשטרה לא רצה לשמוע כלל. נקל לתאר את מצב הרוח שהידיעה על מעצרו של החתן עוררה בעיירה, כולם התהלכו אבלים וחפויי ראש ולא ידעו לשית עצה בנפשם מה לעשות כדי לשחרר את החתן שלא תתבטל חתונתו.

משל ונמשל

בלי לימוד תורה משולים אנו לעץ יבש

מה רבים הם הימים העוברים עלינו בביטול תורה ובעיסוק בדברים בטלים אין אנו חלים ואין אנו שמים על לב כיצד עובר עלינו הזמן בבטלה בלא תורה שהיא חיינו ואורד ימינו וכל מעיינינו אך ורק בענייני העולם הזה כגון להשתכר ממון הרבה ונדמה לנו שממון זה שאנו צוברים יעמוד לנו בשעת הצורך ובו נוכל להציל גם את נפשנו אם כך אנו סבורים אין אנו אלא טועים.

משל למה הדבר דומה לעשיר שבנו יחידו חלה ונפל למשכב. אי אפשר היה לראות עליו שחולה הוא, ברם חש היה עצמו בכל רע ולא היה בו כוח לעמור על רגליו. אמרו הרופאים כי אין הם מוצאים שום חולי מיוחד ואין זאת אלא שלקה הבן בחוסר דם חמור, לכך לא יועילו שום תרופות רגילות. ורק דרך אחת יש להעלות לו ארוכה, והיא להוציא מגופו של אדם בריא מנה גדולה של דם ולהעבירה לגופו של הבן החולה, ושב ורפא לו. הלך העשיר ובה אל העניים שבעירו ואמר להם הרי אני נותן לכם כל ממון שאתם מבקשים ובלבד שתתנו לי רשות להוציא מנה של דם מגופו של אחד מילדיכם כדי להעבירה אחר כך לגופו של בני החולה, שכן אנושה מחלתו וזוהי רפואת היחידה. אמרו לו העניים, מוכנים ומוזמנים אנו לעשות למענך בממון זה שאתה רוצה לתת לנו כל מלאכה וכל עבודה שבעולם אבל להוציא דם מגופו של ילדנו ולתתו לך בשביל רפואת בנך. זאת לא נוכל לעשות, שהרי הדם הוא הנפש והוא מקור חיותו של אדם. ואיך נפקיר את חיי ילדנו למען בצע כסף.

הנמשל: התורה היא מקור חיותנו וממנה לנו תוצאות חיים, בלי לימוד תורה משולים אנו לעץ יבש שחרב מעיינו ועליו נובלים, לבעל חיים שדלל מקור דמו וסכנה גדולה צפויה לו ללקות באפיסת כוחות. ברם הללו באים ואומרים תקנה יש לנו, ניקח ממון שצברנו בימים של ביטול תורה ונתן אותו לתלמידי חכמים, ומהם נקנה חלק משכרם המגיע להם בעד לימוד תורה. הכיצד יעלה על הדעת שיימצא משהו שירצה למכור בכסף את מקור חיותו? על זה הן אמר החכם מכל אדם 'אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה בזה יבוז לו'. משום כך חייב אדם לתת יפה את דעתו על העניין הזה, ולהשתדל בכל כוחו לקבוע עתים לתורה כל עוד יש בידו לעשות זאת, כדי שלא תהא נפשו חסרה את עיקר חיותה ושורש חייה.

(הרה"ק ה'חפץ חיים' זיע"א)

דרכם הראשונה הובילה אותם אל ביתו של העשיר הקמצן, גביר העיירה עמד ליד החלון, משהבחין בבאים הוא ניגש לדלת ובירך את הרבנים עם חיוך רחב על שפתיו, הוא האזין לתיאור סבלו של החתן המסכן אותו הרצה בפניו הרב המקומי בקול רווי צער כשדמעות זולגות מעיניו. משכילה הרב את דבריו, לא אמר הגביר דבר וחצי דבר, אלא ניגש לקופת הברזל אשר לו, הוציא משם את ה'קופקה' והושיטה לרבנים באומרו, הנה זוהי תרומתי, כאן קרה משהו מעניין, עוד לפני שהרב המקומי הספיק לומר משהו, לקח רבי שניאור זלמן את ה'קופקה', הודה לגביר על תרומתו והתקרב אל הדלת כדי לצאת החוצה. הם עוד לא הגיעו החוצה, כאשר הגביר רץ אחריהם וביקשם לחזור הביתה, משחזרו נתן להם רובל שלם, באומרו דומני שלא נתתי מקודם מספיק, רבי שניאור זלמן שוב לקח את הכסף הודה לגביר בסבר פנים ידידותיות ופנה ללכת. חכו רגע, נשמע שוב קולו של העשיר, הפעם הוא נתן להם שטר של עשר רובל והרבי הודה לו בדיוק באותה צורה בה הודה קודם לכן על קבלת ה'קופקה'. מחוזה זה חזר ונשנה מספר פעמים, כשבכל פעם נותן הגביר סכומים גדולים יותר, עד שהוא פרץ פתאום בבכי, הצדיק חיכה בסבלנות עד שיקל על לבו וינגב את דמעותיו ויספר את סיפורו. ואז סיפר העשיר את סיפורו:

מאז הפעם הראשונה שנתתי מטבע זו לעני שביקש נדבה והוא זרק אותה בפרצופי, נשבעתי שמטבע זו תהיה תרומתי לכל מי שמבקש נדבה ללא כל קשר עם מטרת המגבית, עד שמישהו יהיה מוכן לקבלה ולהגיד תודה רבה עבורה בצורה ידידותית. מאז חזרה אליי המטבע פעמים רבות, איש לא היה מוכן לקבלה עד שהיא נשארה בקופתי, ושוב לא באו אליי לבקש נדבה כלל. הרבי הוא הראשון שהיית מוכן לקבל אותה ואף נתת לי להיות שותף במצווה כה גדולה, אסיר תודה אני לכם ומודה לה' שזיכני לחרוג מכבלי שבועתי, הנה לכם כל הסכום הדרוש לפדיון שבויים אלף רובל לשחרור החתן. רבי שניאור זלמן נטל את הכסף ויחד עם הרב הלך מיד לתחנת המשטרה, כעבור דקות מספר יצאו משם עם החתן המשוחרר, הם צעדו משם מאושרים ישר למקום בו הייתה צריכה להיערך החתונה, בחתונה עצמה דיבר הרבי על דרכי ההשגחה שאינן מובנות לנו תמיד, אך המכוונות תמיד לטובת האדם גם אם אין הוא מבין זאת מיד לאשורו, לפני לכתו בירך את הווג הצעיר בעושר ובבריאות, כן בירך את אנשי העיירה שיחיו בשלום ושלווה ויטייחסו איש אל אחיו באחוזה ורעות.

צ'ין אדם לחברו

בזכות מצוות הכנסת אורחים

מסופר: פעם אחת חלתה בתו של הרה"ק רבי אהרן מקארלין (בעל בית אהרן) זיע"א, (יומא דהילולא י"ז סיון) והרופאים נלאו למצוא מזוור למחלתה. באותה הזמן עבר בעיר הרה"ק רבי משה מקוברין זיע"א, הזמינו רבי אהרן לביתו לסעוד על שולחנו. בתוך הסעודה הזכיר המארח את בתו הזקוקה לרחמי שמים מרובים, וביקש מהאורח הצדיק שיעתיר בעדה בתפילותיו. ענה רבי משה מקוברין: בגמרא מצינו שאבן טובה היתה תלויה על צווארו של אברהם אבינו שכל חולה הרואה אותה מיד מתרפא. מזה זמן - אמר רבי משה - שחשבתי לעצמי: מה טיבה של אבן זו שהיתה בכוחה לרפא כל חולי וכל מדווה? ועלה בדעתי לומר שאין הכוונה לאבן טובה גשמית, אלא לאבן טובה רוחנית, דהיינו למידה הטובה שאברהם אבינו התייחד בה שהיא מצוות הכנסת אורחים, מצוה זו היא הסגולה הברוקה לרפא כל חולי. וסיים הרה"ק מקוברין: בשעה זו כאשר אתה רבי אהרן, מקיים בי מצוות הכנסת אורחים, תלויה גם בצווארך אבן טובה זו. תסתכל על הבת שלך והיא תתרפא בעזרת ה'. מיהר רבי אהרן מקארלין ועשה כהוראת אורחו הדגול, ומיד חלה הטבה במצב בתו, וכעבור זמן לא רב נתרפאה כליל.

מיצר ודואג בצערן של ישראל

מסופר על הרה"ק ר' יודלע מדויקוב זיע"א (יומא דהילולא י"א

סיון) שהיה מיצר ודואג בצערן של ישראל. פעמים רבות קרה שלאחר שהזכירו לפניו חולה וכדומה לא היה מסוגל לאכול ולישון מרוב צער. פעם הזכיר אחד לפניו שבתו נכנסה לבית הרפואה. ולמחרתו בא לבשר שילדה למול טוב, כששמע הצדיק שילדה בשעה שתיים בלילה, שאל אותו, למה לא בא אז להודיעו? בהוסיפו מה היה איכפת לך אם הייתי ישן כמה שעות?.

בא כדי לתת ברכה"

מסופר: פעם כיבד יהודי שחיתן את בנו את רבה של ירושלים הרה"ק רבי יוסף חיים זוננפלד זיע"א בברכה השלישית של שבע ברכות. לאחר החופה מיהר המחותר להתנצל לפני רבי יוסף חיים על שלא כיבד אותו ב"ברכה אחריתה". חייך הצדיק והשיב: "מעולם לא באתי לחופה כדי לקבל ברכה, אני בא כדי לתת ברכה".

מידות, מידות ומידות

פעם אחת שוחח הרה"ק מטשעבין רבי דב בעריש ויינפלד זיע"א עם תלמידיו בענייני שידוכין. שאלו התלמידים את רבם: מהו הדבר העיקרי שיש לבדוק כאשר מציעים שידוך, והרי הפרטים הם רבים כל כך ואיך נדע מה עיקר ומה תפל? ובכלל מה קודם למה? השיב הגאון: בשידוך יש להקפיד לבדוק שלושה דברים עקרוניים, ומה הם אותם שלושה דברים? שאלו התלמידים. ענה להם רבם: שלושת הדברים האלה הם מידות, מידות ועוד פעם מידות.

הילולא דצדקיא

שבת קודש י"א סיון

הרה"ק רבי יהודה (ר' יודלע) מדויקוב ב"ר אלטר יחוקאל אליהו (תשמ"ט)

יום ראשון י"ב סיון

רבי יצחק ב"ר שמשון כ"ץ מפראג (חתן המהר"ל - שפ"ד)

הרה"ק רבי מנחם מענדל מבאר (תלמיד הבעש"ט - תקכ"ה)

יום שני י"ג סיון

רבי אפרים ב"ר יעקב מוילנא (שו"ת שער אפרים - תל"ח)

הרה"ק רבי עזריאל ב"ר צבי מפליצק (עץ הדעת טוב - תלמיד המגיד - תקפ"ה)

יום שלישי י"ד סיון

הרה"ק רבי שלום מסטראוניץ ב"ר יחיאל מיכל (תש"י)

יום רביעי ט"ו סיון

יהודה בן יעקב משבטי קה (ב"א שי"ד)

יום חמישי ט"ז סיון

הרה"ק רבי מרדכי מנחם מענדל מווארק ב"ר ישראל יצחק (תרכ"ט)

הרה"ק רבי שלום אליעזר מראצפרט הי"ד ב"ר חיים מצאנו (תש"ד)

יום שישי י"ז סיון

הרה"ק רבי אהרן מקארלין ב"ר אשר (בית אהרן - תרל"ב)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

מצווה הלכות

מאת הרה"ג נחמיה הכהן רבינוביץ שליט"א
מח"ס "גם אני אודך" רפורם יוסף הדרס' על המצוות.

הגבהת התורה (ב')

א) טוב שיסתכל האדם, בשעה שמגביהים הספר תורה, בתיבה שיהא אות ראשון שלה כמו אות ראשון שבשמו (בן איש חי, שנה ב' פרשת תולדות, אות טו), וזה מועיל להצלחה. (כף החיים, או"ח, סימן קל"ד, ס"ק י"ג)

ב) כשמראה הספר תורה לעם, והוא עומד במזרח התיבה, פונה ממזרח לדרום, עד קרוב לצד מערב, ואחר כך חוזר למזרח, ופונה לצד צפון, עד קרוב לצד מערב, ואחר כך חוזר ומניח הספר תורה על הבימה. (משנה ברורה סימן קל"ד, ס"ק ט', ובשו"ת משנה הלכות, ח"א, סימן ק"ב)

לע"נ

הרה"ק רבי שלום אליעזר מראצפרט הי"ד
ב"ר חיים מצאנו זיע"א
נלב"ע ט"ז סיון תש"ד תנצב"ה

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-714471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

בחסות רשת חנויות

גל פז